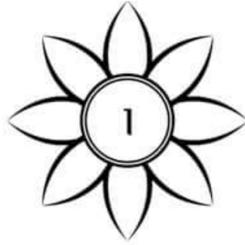

ЧАСТИНА
ПЕРША
ВЕСНА

ПРОКЛЯТТЯ

Мені подобається уявляти, що спочатку нас було більше. Либонь, небагато. Але більше, ніж тепер. Зовні ми такі, як усі. Іноді поводимось як усі. Ми багато в чому *такі*, як усі. Ми всюди, на кожній вулиці. Якщо не надто придивлятися, то живемо життям, яке можна назвати нормальним.

Не всі ми знаємо, хто ми такі. Дехто з нас помирає, так і не дізнавшись. Дехто знає й ніколи не попадається. Так чи інакше, ми існуємо.

Повірте.

Я жила в Лондоні — офіційно в Ізлінгтоні — з восьми років. Відвідувала приватну школу для дівчаток, а в шістнадцять покинула її, бо пішла працювати. Це сталося 2056 року. Мій батько гадав, що я вестиму просте життя, вважав, що я розумна, проте не амбітна, і покійрно прийматиму будь-яку роботу, що мені трапиться.

Мій батько, як завжди, помилявся.

Я із шістнадцяти років працювала в кримінальному підпіллі Сайонської цитаделі Лондон. Працювала серед безжальних банд ясновидців, які боролися за життя й успіх у синдикаті, очолюваному підвладарем². Виштовхнуті на узбіччя суспільства, ми мушили стати злочинцями, щоб вижити.

Нас почали ненавидіти ще сильніше. Ми справжували їхні найгірші страхи.

² Деякі поняття, згадані у цій книжці, ви можете знайти в глосарії, див. починаючи зі сторінки 531.

Я знайшла своє місце в цьому хаосі. Була не ким-небудь, а *полювинкою* — правою рукою Джексона Голла, більш відомого як Білий Зв'язувач, мімайстра, що правив районом І-4. Безпосередньо на нього працювали шестеро осіб разом зі мною. Ми називали себе Сім печатей.

Мій батько вважав, що я працюю асистенткою в кисневому барі — заняття нудне, але легальне. Правда, ймовірно, вбила б його.

Того дня, коли моє життя змінилося, мені було дев'ятнадцять років. На той час я — Біла Сновида, спадкоємиця Білого Зв'язувача, що прославилась як єдина відома снохода, — вже зажила недоброї слави.

Після виснажливого тижня серед самих злочинців я планувала провести кілька днів з батьком. Джексон геть не міг зрозуміти, чому я із цим морочуся, — він вважав, що поза синдикатом ніщо не варте нашого часу, — але в нього, наскільки мені відомо, не було живих родичів. Мені здавалося, його взагалі створив Лондон зі свічкового воску й волосся.

Того дня йшов дощ. Того дня, коли моє життя змінилося, — не вперше, але назавжди.

Я лежала в темному лігві на дивані, під'єднана до життєзабезпечення. Фізично я була в Семи циферблатах, а моє сприйняття — трохи далі на північ, у Мерілебоні.

Я вже казала, що снохода. Дозвольте пояснити. Різновидів ясновидіння багато, та мій був особливо складний. З найпростішою його формою я могла сягати далі вглиб етеру, ніж інші види. Я не читала думок, а радше вловлювала їх, бо була надчутливою до світу духів. Мій дар настроював мене на нього в радіусі близько милі довкола.

Коли на наші вулиці заходили чужі, я дізнавалася про це першою. Ніхто не міг сховатися від мене. Через це Джексон зробив із мене засіб спостереження.

Ясновидіння було повністю заборонене, а таке, яке приносить гроші, вважалось відверто аморальним. Офіційно рекомендованим методом страти для тих, хто попався на мімічних злочинах (так ми називали це між собою), було задушення азотом. Ясна річ, публічні повішення й катування за певні різновиди державної зради нікуди не поділися.

Я скоювала державну зраду, просто дихаючи.

Але ми відхиляємося від теми.

Отже, того дня я відстежувала невловного візитера в нашому районі — дивний і непересічний снокрай, який доти з'являвся вже двічі. Мої описи збивали Джексона з пантелику. Зважаючи на напорування засобів захисту, я б сказала, що йому кілька століть, але такого не могло бути. Це мав бути унікально сильний видець.

Джексон щось підозрював. За правилами, новачок у його секторі цитаделі вже мав би заявити про себе, але цього досі не сталося.

Я відчула його знову, коли пливла того дня. Якби його загубила, Джексон розлютився б.

«Люба, знайди того, хто так нахабно ходить нашою територією. Я відповім на цю образу».

У довколишніх районах юрмилися тисячі снокраїв. Я напружилася, намагаючись встежити за тим, який виділявся. Він привертав мою увагу крізь етер, мов ліхтар, — швидко, неначе міг відчувати мене, як я відчувала його.

Він вислизав за межі досяжності. Мені вже давно треба було повернутися, але цей чужинець надзвичайно непокоїв Джексона. Якщо хтось із нас про це згадував, ним оволодівав понурий настрій, часто на кілька днів.

Я напружила сприйняття до краю, силкуючись вирватися з обмежень, які накладало місце мого фізичного перебування, але було пізно. Снокрай був зовсім поряд, а тоді взяв і зник, неначе його поглинув етер.

Мене хтось трусив. Я видала кволий звук, що виражав обурення, і мені дали спокій.

Мій срібний шнур — засіб зв'язку між тілом і духом — був напрочуд гнучкий, з ним я могла відчувати снокраї на відстані. Тепер він різко повернув мою свідомість у тіло. Щойно я розплющила очі, Даніца посвітила в них ліхтариком.

Даніца Паніч, наша штатна генійка, — інженерка й некласифікована фурія, що поступалася інтелектом лише Джексону. Вона була на три роки старша за мене, а також чарівна і чутлива, мов удар у ніс.

— Вставай, мила моя, вставай! — сказала вона. — Який сьогодні день?

— П'ятниця, — прохрипіла я.

— Дуже добре.

Даніца вимкнула машину життєзабезпечення, і я відчепила кисневу маску.

Стало чітко видно мансарду нашого лігва. Будівлю використовували як контрабандистську схованку: тут були копійчані жахливчики, стоси заборонених памфлетів, усілякі дрібнички із чорного ринку. Це було єдине місце у світі, де я могла читати, дивитись і робити що заманеться.

— Почуваюся не найкраще, — я потерла лоба. — Як довго я пливла?

Даніца зловісно мовчала, і я поглянула на таймер машини. Вона стабілізувала мене, коли я промацувала етер на великій відстані, аби підстрахувати на той випадок, якщо я зайду надто далеко. Джексон хотів, щоб я навчилася виштовхувати дух із тіла, та мені це ніяк не вдавалося. Мене це влаштувало.

— Дані, — промовила я, побачивши цифри, — ти мене вбити хочеш?

— Якщо чесно, то так.

— Я серйозно.

— Джекс сказав мені залишити тебе на годину, — пояснила вона. — Що ти знайшла?

— Той снокрай повернувся, — я сіла. У голові розростався знайомий біль. — Досі не можу чітко його прочитати. Здається, він прямував до Парк-сквер.

— Я пошлю Зіка, — Даніца потягнулася по телефон. — Чула, Джексон відпустив тебе на вихідні. Як це тобі вдалося?

— Психологічні причини.

— Тобто?

— Тобто ти зі своїми штуками доводиш мене до божевілля.

Вона кинула на мене похмурий погляд.

— Мої штуки зберігають тобі життя, невдячна. Я завжди можу допустити, щоб твоя жалюгідна пародія на енцефалон висохла.

— Гадки не маю, що ти зараз сказала.

— Знаю.

Даніца вручила мені мої побиті шкіряні черевики. Я взулася, а тоді забрала кашкет. Вона простягнула мені мій револьвер, але я відмовилася.

— Ти ж сповістиш Джекса? — спитала я. Вона гмикнула. — Де всі?

— Зік зараз шукає твого незнайомця. Надін на сеансі в Чіпсайді, — промовила вона, відволікшись на телефон. — В Елізи стався епізод.

Непрохане вселення.

— Це Пітер постарався?

— Ні. Її нова муза.

— Нік до неї зазирає?

Даніца заперечно хитнула головою.

— Джексон повів його на вечерю.

— Він сказав, що відвезе мене до Ізлінгтона.

— Здається, вони в Чета. Поїдь туди.

— То пусте, — я заховала волосся під кашкет. — Було б дуже неприємно завадити їхній нараді.

— Ти вже не можеш поїхати поїздом — надто пізно, — сказала Даніца. — Хіба тобі не треба йти через Інквізиторс-крос?

— Треба, але я пройду турнікети. Ніколи не бачила підвартівця на Лестер-сквер, — я підвелася. — Сніданок у понеділок?

— Якщо не з'явиться чогось цікавішого за тебе, — Даніца позирнула на годинник. — Не здохни.

— Не здохну. Побачимось у понеділок.

Я накинула куртку й попрямувала до дверей, привітавшись із духом у кутку. Пітер у відповідь глухо гмикнув. Іноді його зачіпало, що він мертвий.

Пітер був музою, духом нідерландського художника Пітера Класа. Його знайшов зв'язувач у Гарлемі й передав через лейлію до Сайону. Еліза, наша медіумка, раз у раз дозволяла йому вселитися в себе й писала шедевр. Коли вона закінчувала, я збувала полотно необачним колекціонерам на чорному ринку.

Духи, звісно, могли бути норавливими. Іноді ми місяцями не мали жодної картини. А коли все ж удавалося написати, Еліза кілька днів ходила виснаженою.

Я замкнула за собою двері і зраділа, побачивши, що дощ припинився. Вуличні ліхтарі світилися блакитним сяйвом, а місяць був білою усмішкою.

У Семи циферблатах п'ятничного вечора, як завжди, вирувало життя. Місцевий кисневий бар «Політ нормальний» був переповнений амавротиками, що сміялися. Праворуч від мене один з наших кур'єрів сидів біля колони сонячного годинника — серця й тезки району. Дощ уже омив шість його блакитних циферблатів.

Кур'єр кивнув мені. Я кивнула у відповідь. Ідучи вздовж Монмут-стрит, непомітно покликкала до себе клубок привидів.

В історії Лондона стільки смертей, що важко знайти місце без духів. Вони могли бути як неприязними, так і готовими допомогти. Мені подобалося мати під рукою кількох духів, коли виходила вночі — на випадок, якщо раптом зустрінуся з наглядачами.

Амавротики в тому барі нічого не помічали. Вони були звичайні, природні — для них і збудували Сайон, щоб захищати їх від таких, як я, неприродних, що спілкуються з мертвими. Я відійшла від них.

— Передбачення за боб, — прошепотів хтось. Я зупинилася. — Найкращий оракул у Лондоні, запевняю. Киньте боб чи два бідному артистові!

Голос належав миршавому чоловічкови, що зіщулився в такій самій миршавій куртці. Я прочитала його ауру. Не оракул, а віщун. Я озирнулася через плече й затягнула його в найближчі двері.

— Ти не оракул, але чути тебе добре, — промовила я тихим похмурым голосом. — Йолопе, довкола нас амавротики. Чи ти з ліжечка впав?

Він вирячив очі й хрипко вимовив:

— Бліда Сновидо! Будь ласка, не кажи Білому Зв'язувачу, що я збрехав. Я просто хотів...

— Іди, поки він тебе не побачив, — я запустила руку в кишеню й сунула йому в долоню кілька банкнот. — Паняй звідси. А цим оплати собі нічліг.